

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 24. Conventus Chinonensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A. C. 1166.

ep. Moger.
pag. 503.

I. ep. 65.

bat, foenum suo tempore cum aliis cumu-
labat, etsi vires pœne deficerent. Ne
tamen Ecclesiæ suæ curam penitus ab-
jiceret, anno exilii sui secundo, Salutis
humanæ millesimo centesimo sexagesimo
sexto, ad Regem Angliæ per Abbatem
quemdam Ordinis Cisterciensis episto-
lam misit lenissimam, in qua præmonet,
sibi per officium Pastoris nefas esse si-
lentio Ecclesiæ suæ mala premere, &
hortatur Regem, ut Ecclesiæ Anglicanæ
libertatem redderet. Etsi hæc Epistola
Regis animum exasperasset, dedit Archi-
episcopus etiam alteram duriore stilo,
in qua, quæstionis summa non discussa,
Dignitatis Sacerdotalis vim deprædicat,
& Regi iram Dei comminatur. Sed
nihil effecit; quin etiam Monachi eam
deferentes admodum contumeliose de-
pulti.

§. XXIV.

Conventus Chinonensis.

I. ep. 140.

Attamen Rex Angliæ Chinone in Terri-
torio Turonensi cum Principibus &
Consiliariorum fidissimis studiosus de-
liberare & inquirere, quid Archiepi-
scopo opponendum esset. Ibi inter lacry-
mas & suspiria amarissime conquereba-
tur, quod Cantuariensis sibi corpus &
animam auferret, ipsi autem, nempe
omnes præsentis, homines essent ve-
cordes

cordes & proditores, qui Regem suum ab infestatione unius viri expedire nolent. Hæc loquentem Archiepiscopus Rotomagensis, qui etiam aderat, aliquantum commotus, corripuit lenibus tamen, ut Vir erat mitissimi ingenii, verbis usus. Nihil vero acerbius afficiebat Regem, quam literæ Archiepiscopi Cantuariensis sibi & Imperatrici matri suæ redditæ, timebatque, ne ille propediem Legati Pontificii potestate Interdictum in Regnum suum & in se ipsum excommunicationis sententiam pronunciat. Episcopus Lexoviensis, ut Regem his angustiis eriperet, ait, unicum superesse remedium, si imminentem sententiam Appellatione objecta amoliretur. Ita Rex, qui Appellationem ad Papam per avitas consuetudines Regni sui vetitam esse affirmabat, ad amplectendum hoc ipsum remedium compellebatur.

Ut igitur quod statuerant exsequerentur, Episcopi Lexoviensis & Sagiensis itineri se accinxerunt, Archiepiscopum Cantuariensem adituri, eique Appellationem indicaturi, quæ Sententiam usque ad Octavam Paschæ anni sequentis suspenderet. Cum ipsis Archiepiscopus Rotomagensis quoque profectus est, conciliator pacis, ut ajebat, futurus. Verum cum Pontiniacum pervenissent,

Mm 5 non

Sæcul. XII.
A.C.1166.

Sæcul. XII.
A.C. 1166.

non habuerunt ibi Thomam, qui Suesionem abierat, ibi Suffragia S. Virginis, S. Draufini, & S. Gregorii, cujus Reliquiæ ibi asservari credebantur, imploraturus. Ita se se præmuniebat ad pugnam, quam cum Rege Angliæ initurus erat, ferendo in eum Censuram; nam S. Draufinum Pugiles, pridie quam decertarent, invocare solebant. Cum S. Thomas tres noctes in Ecclesiis horum Sanctorum orando consumsisset, altera die post Ascensionem iter ingressus est, Veze-liacum petiturus, ubi in Festo Pentecostes excommunicationem contra Regem suosque pronunciaret. Sed Feria sexta ante Festum certior fit, Regem Angliæ in gravem morbum incidisse, misisseque ad Regem Franciæ nuncium, qui ipsum excusaret, quod ad colloquium (id enim Rex Angliæ a Rege Franciæ expetierat) venire non posset. Hoc adjunctum Thomam ad differendam Regis Angliæ sententiam, quod aliunde multi suadebant, coegit.

§. XXV.

Thomas Joannem Oxoniensem excommunicat.

In Festo Pentecostes, quod hoc anno millesimo centesimo sexagesimo sexto in diem duodecimam Junii incidebat,
Thomas